

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:19 SAYI:110 NİSAN-MAYIS 2022 ISSN 1304-7604

HECEÖYKÜ

NİSAN

MAYIS

110

İÇİNDEKİLER

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu / 5

ÖYKÜ

- Handan Acar Yıldız/Üzgün Balığı / 6**
Müzeyyen Çelik/Yağmur Katili / 12
Safiye Gölbaşı/Babam Ne Zaman Öldü / 18
Ali Necip Erdoğan/Rıza'nın Değili / 22
Mehmet Kahraman/Unutulma Hakkı / 30
Zeynep Sati Yalçın/Güz Çiçeği / 37
Nagihan Şahin/Yerleşik / 44
Soner Oğuz/Şehzadenin Bisikleti / 48
Selim Erdoğan/Merdümgiriz / 56
Muhammet Erdevir/Altında Çizgi Üstünde Fosfor / 61
Kuddusi Demir/Emekli Öğretmenler Lokali / 66
Meral Afacan Bayrak/Muhabbeti Mayalar Gibi / 71
Birgül Yangın Aslanoğlu/Kerzik / 74
Zübeyde Andıç/Bağ Bozumu / 78
Esra Türedi/Pencereler / 82
Ebubekir Yoldaş/Vaziyet ya da Çok Sesli Evraka / 87
Ayşe Bağcivan/Çakı Çakmak Ustura Bıçak / 91
Hatice İbiş/Şiva Gelecek / 94
Erva Kara/Güneş Öpmüş Saçlarını / 97
Fatma Nur Uysal Pınar/Ekşi Mesele / 102

KÜÇÜREK ÖYKÜLER

- Arzu Özdemir/Gece/Aşk Çemberi/Derin Uyurlar / 107**
Mustafa Uçurum/Görüldü/Baharda açan Çiçek / 108
Tacettin Şimşek/Gar/ip/Lik / 109

SÖYLEŞİ

Rüveyda Durmaz Kılıç/Hasibe Çerko ile Günbatımına Övgü Üzerine / 110

Kâmil Karapınar/Segâh Gümüş'le Dört Mevsim Gazozu Üzerine / 118
Şeyma Subaşı/Osman Cihangir ile Öyküleri Üzerine / 122

BENİM ÖYKÜM

Mehmet Kahraman/Benim Öyküm / 127

YAŞADIĞIM GİBİ

Mehmet Aycı/Benim Kırk Adım Var / 130

BAŞKA DÜNYALARIN ÖYKÜLERİ

Mihail Andreyeviç Osorgin/Ruşçadan Çeviren: Dr. Nuray Dönmez/Babamın Günlüğü / 132

Nergize Esed/Çeviren: Emine Bakar/Merdan'ın Yumruğu / 141

HECEÖYKÜ'DE İLKLER

Hayati Özgür/Kişilik / 146

Birgül Temur/Kutsanmış / 152

KİTAPLIK

Muhammet Erdevir/Kadınlığın Tüm Mevsimleri / 155

Rüveyda Durmaz/Günbatımına Övgüler / 159

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu

Üzgün Balığı

Amfinin arka sıralarından biri söz almak için elini kaldırdı. Dikkatini uzaktaki öğrencinin söylediklerini anlamak için toplamaya çalışsa da başarılı olamadı. Genç kızın kolu yavaşça oltaya eli oltanın ucuna, parmakları ise iğneye dönüştü. Akademisyen'in avuçlarının içi kaşınmaya başladı. Avucu kaşındığında bir yerden para gelmezdi. Avlanma krizi baş gösterirdi. Ne zaman nerede ortaya çıkacağı belli olmuyordu. Nefesi daralıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Artık atakların arası kısalmıştı. Doktor Panik Avlanma teşhisi koymuştu. Avlanma güdüsünü mesleğinden uzak tutmaya çalışmıştı her zaman. Etik değerlere sahip olduğundan değil, yakayı ele vermek istemediğinden. Ama son dönemde güdüleri giderek onu zayıflatmaya, olmadık zaman ve mekânda etkisi altına almaya başlamıştı. Kravatını gevşetmedi. Zira takmazdı.

Soruya cevap vermek için bilgisayarına baktığında ekranın akvaryuma, bütün kelimelerdeki harflerin balığa dönüştüğünü gördü. Sözcükler parçalanmış, suyun içinde yüzüyorlardı. En büyük yapısalıcı dahi kelimeleri böyle söküme uğratmamıştı. Nuh'un bir kere maruz kaldığı majör tufana o minör şekilde defalarca maruz kalıyordu. Boğulmamak için mütemadiyen birilerini boğuyordu. Terledi. Saçmaladı. Ders sonuna kadar bayılmadan gelmeyi başardı. Kendini arabasına dar attı. Üniversitenin bahçesinden çıkarken derste soru soran kızı gördü. Kolu hâlâ olta biçimindeydi. Oltanın kalitesi üzerine tahminlerde bulunurken yakaladı kendini. Hayalin hayal olduğunu anladığı anda ona daha fazla kapılmaması için kendine ultimatome verdi. En büyük korkusu, avlanma krizi sıklaştıkça kendi kollarının da günün birinde oltaya, bütün sözcüklerin balığa dönüşmesiydi. O günler çok uzakta değildi sanki.

Arabanın silecekleri çalıştı. Aniden bastıran sağanak yağmura yetişmek için çırpınıyorlardı. Silecekleri, kırılmış oltaya benzetirdi. Bu olta görseli yetip artmıştı artık. Soldan sağa gittiler... Yağmur damlaları camı kapladı. Sağdan sola... Yağmur damlaları camı kapladı. Yağmur damlası sonsuz küçüklükte

olabilirdi. Birleşince sonsuz büyüklükte... Çok seviyordun bunu. Silecekler çalıştıkça kendini akvaryumda hissediyordu. Suyun altında nefes alan bir canlı gibi. Avlanma krizi biraz hafifledi. Zihnindeki oltanın ucuna bir anı asıldı. Silecekler ne zaman hızla çalışsalar bu anıyı zihnine taşıyorlardı. Hep... Annesinin sobanın üzerine astığı bezlerden su damlıyor demir döküm sobanın üzerine. Cos... Kızgın demir anında yutuyor damlayı. Bir damla daha. Cos... Birkaç gecedir, çoktan sezdiği ama annesinin cesaret edemediği konuşmayı yapması için gözleri kapıda. Uyuyamıyor. Annesi sobanın üzerine ıslak bezler asıyor. Damlayan ve yok olan suyun sesini dinlerken uyuyakalıyor. Annesi ertesi gün daha büyük bir suçluluk ifadesi taşıyor yüzünde. Suçluluk duygusu mimiklerine bir kanun kaçağı gibi gizleniyor. Cos... Bu gece de gelmeyecek demek. Kapı açılıyor. Açılmasaydı keşke. Annesi yatağın ucuna oturuyor. Ellerini tutuyor. Çamaşır suyundan parçalanmış elleriyle sarıyor onun küçük ellerini. Öksürüyor. Artık çalışacak gücü kalmadığını ispatlayan öksürük bu. O adamla evleneceğini söylüyor. Su damlıyor sobanın üzerine. Demirin yuttuğu su damlacığının sesi odada yankılanıyor: coss. Susuyor. Odadaki her şey onun yerine konuşuyor.

“Onun da iki kızı var. Ablanları kabul ediyor. Fakat... Fakat seni... Bir süre dayınlarda kalırsın sen.”

Su damlıyor sobanın üzerine. Kelimeler annesinin boğazında düğümleiyor. Söyleyemediklerinden kaçmak için başını çeviriyor. O da yorganı başına çekiyor. Annesinin eli yorganın üzerinden başına dokunuyor. Büzülüyor. Omuzuyla itiyor eli. Sobaya düşen damlaların sesini duymuyor artık. Bir şey düşüyor yastığına: pıt pıt pıt... Yorganın altında gözlerini kapatıp açıyor. Sonra yine yaş doluyor gözlerine. Tekrar kapatıp açıyor hızla. O kapatıp açtıkça yaş doluyor gözlerine. Yetişemiyor. Tıpkı silecekler gibi. Yine doluveriyor gözleri. Sıcak bir odada uyuduğu son gece bu.

Soba o uyurken sönüyor. Ertesi gün buz gibi odada uyandığında etrafındaki nesnelere küçücük görüyor. Dışarı çıktığında ise insanları. Hassas bir dev oluyor. Annesinin boyu dizkapaklarına kadar geldiğinden artık yüzündeki suçluluk ifadesini okuyamıyor. Tavana çarpmasın diye başı eğik geziyor. Eli, kolu, bacağı nereye çarpsa tuz buz edeceğinden yaşından beklenmeyecek kadar kontrollü hareket eden bir çocuğa dönüşüyor. Dış gözlerin mütevazılık olarak yorumladığı bu baş eğiş aslında kendisinin dünyada kapladığı yere ilişkin bir yanılgı. Kalbi de büyüyor. Kocaman oluyor. Başkalarının kafasının boyutuna ulaşan kalbinin içi boşalıyor. Kalbinden söküp atıyor annesini. Eşyaları tozlanmış yazlık bir evin salonuna benziyor kalbi ya da balıkları ölmüş, yosun bağlamış boş bir akvaryuma. Hiçbir duygunun üzerinden örtüyü kaldırmıyor. Yeni örtüler seriyor üzerine. Dünyadaki yerini bulamıyor. Sönüyor

ve soğuyor kalbi. Kanının rengi kırmızıdan mora dönüşüyor. Son kez sıcaklığında uyuduğu soba gibi sönüyor kalbi. Külleri havaya savuruyor. Altında dans ediyor. Ağlanacak haline gülüyor gülünecek haline ise ağlıyor. Dışını ne kadar kontrolü altına alırsa iç dünyası o derece kontrolden çıkıp yıkıcı hale geliyor. Kalbindeki tozlanma örtülere rağmen devam ediyor. Başta zararı sadece kendineyken zamanla etrafını da yıkmaya başlıyor.

Korna sesiyle sıçradı. Silecekler hâlâ çalışıyordu. Bir kırmızı ışığa amma geçmiş sığmıştı.

“Hay Allah belanı...” Hemen ekledi: “Selamun kavlen” Annesinden ona kalan alışkanlıktı bu. Bela okumasını söylemişti. Bunun üzeri açık kalmıştı demek. Kalbin de üzerini örtmeyi unutmuştu. Hiç kimseye bela okumuyordu. Yedi kat göğe çıkar, döner dolaşır seni bulur evladım, derdi. Dayısına gönderildiği gece, geçmişte kime beddua okudum da dönüp dolaşıp beni buldu diye uzun uzun düşünmüştü. Kaç kere “Selamun kavlen” dese de yalnızlıktan kurtulamamıştı.

Soyulmamak için inatlaşan, ellerini yapış yapış bırakan sarımsaklara bile beddua etmiyordu. Döner dolaşır onu bulurdu sonra. Soyduğu sarımsakları havana koydu. Kokusundan nefret ederdi. Avlanma tutkusu olmasa sarımsağın yanından geçmezdi. Plastik balık kullanmayı sevmezdi. İlle yemi kendi hazırlayacaktı. Elleri biraz deterjan sıktı. Deterjan ellerindeki kokuyu alıyordu. Havanda dövdüğü sarımsakları küçük küçük kopardığı ekmek parçalarının içine yerleştirdi. Avuçlarında yuvarladığı ekmekleri kaynar suya attı. Su kaynayınca çıkan kabarcıkları saymaya başladı. Bir, iki, üç, dört, beş, altı... altı...

Altı... Altıncı kabarcık büyüdü büyüdü. Onu altıncı dolabın önüne götürdü. Altıncı kabarcık bunu hep yapardı... Yatakhane. Kapının yanından itibaren altıncı dolap arkadaşının. Karanlıkta herkes uyuduktan sonra el yordamıyla arkadaşının dolabını buluyor. Altı. Kalem kutusundan gizlice aldığı anahtarını sakladığı için arkadaşı dolabını kilitleyemeyince planını uygulamaya koyuyor. Arkadaşı, babası ölmeden önce son kez birlikte balık tuttukları oltanın iğnesini saklıyor. Arkadaşının babasıyla ilgili bir anısı olmasını kiskanıyor. İğneyi her zaman durduğu yerden alıyor. Yatağına dönüp yastığının altına koyuyor. Sabah arkadaşının sesiyle bütün yatakhane ayaklanıyor. Eline ne verilse avutulamayacak küçük bir çocuk gibi ağlıyor en yakın arkadaşı. İğneyi aldığına pişman oluyor. Arkadaşının durumuna o kadar üzülüyor ki neredeyse hırsızın kendisi olduğunu unutuyor. Yastığının altından iğneyi alıyor. Dolabın yanında duran arkadaşını avutmaya çalışıyor. Sebep olduğu olayı yatıştırmaya çalışan her insan kadar samimi.

“Belki yere düşmüştür.”

“Defalarca baktım.”

“Hafta sonu izninde yenisini alırsın.”

“Olmaz. Onu babamla son balık avında kullanmıştık.”

Eğiliyor. Kontrol ediyormuş gibi yaparak dolabın altına, iğneyi avucunda sakladığı elini uzatıyor.

“Bak buradaymış. Dikkatli bakmamışsın.”

Diğeri sevinçle boynuna sarılıyor. Bulduğu şey için ona minnettar kalıyor. Neredeyse can borcu varmış gibi hissettiriyor. İğneyi teslim edince damağın bir kancanın geçtiği hissine kapılıyor o da. O kancayı çıkarabilmek için önce yemlere sonra balıklara kafayı takıyor. Kalbindeki boş akvaryumu doldurmaya çalışıyor. Ama en çok iğneleri saplantıya dönüştürüyor. İade ettiği iğnenin yerine koyabilecek olta iğneleri arıyor.

Bulduğu ilk iğnenin ucu altıncı kabarcığı patlattı. Onu evinin mutfağına geri getirdi. Geçmişindeki iki kareden kurtulamazdı. Silecekler hızla çalıştığında gözlerini yorganın altında hızla açıp kapadığı geceden. Yemleri attığı tencere fokurdadığında arkadaşının dolabının altına elini uzattığı sabahdan. Yine ellerine deterjan sıkıp iyice ovarak yıkadı. Masanın üzerinde duran lavanta demetinden iki tomurcuk koparıp burun deliklerine tıkadı. Hamur toplarını bir kaba aldı. Soğumalarını bekledi. Kabin ağzını kapadı. Yemin çeşidi vardı. En iyisini tutturmayı öğrenmişti. Balığın onlarca çeşidi vardı, hepsini iyi tanımak gerekiyordu. Balık, genel kanının aksine çok karmaşık bir canlıydı. En önemlisi ise ava giderken doğru giysiyi seçmekti. İklimden bağımsız av şekli yoktu. Avcının üzerinde doğru giysi olmalıydı. Sıcak tutan ama hareket kabiliyetini kısıtlamayan giysilerini üzerine geçirdi.

Şimdi. Şimdi. Şimdi. Belki yüzlerce kez balık tutmak için su kenarına gelmişti ama hiçbirinde mükerrer duygular hissetmemişti. Ona dünyanın asla rutinleşmeyecek işini sorsalar balık tutmak derdi. Deniz hiçbir zaman önceki deniz, olta önceki olta, balık önceki balık olmazdı. Her defasında ilk kez görmüş ve ondan henüz yaratılmış gibi suyu düşünürdü. Hem her şekle giren hem hiçbir şekli almayan suyu. Dalgalarını. Altından ne çok balık geçiyordu bu suyun. Sürü halinde. Kıvrıla kıvrıla. Hangisinin damağı takılacaktı oltanın kancasına. Hangi balık sakatlanacaktı. Bir daha hiç konuşamayacaktı. Damağı kanayacaktı hangi balığın. Balıkların kanı var mıydı? Koyu mu? Oltaya gelecek balığın geçmişini hayal etmeye çalışırdı. Kısacık ömrünü? Onun oltasına gelmeyip yaşamını kaybetmese ne kadar anlamı olup olmadığını. Düşündükçe içi gıcıklanır, tatlı bir heyecan yeli eser, o yel her nedense ihtiras kasırgasına dönüştüğünde savururdu oltayı suya. Olta suya daldığında yüksek bir yerden iki ayağının üzerine düştüğünü hissedirdi. O, profesyonel bir avcıydı. Okuldan eve geç kalma hikâyesi olmayacak kadar

kalabalık ortamlarda, yurtlarda, yatılı okullarda geçmişti hayatı. Oltanın suya daldığında çıkardığı sesi duyunca, istisnasız her defasında, kendi gibi yetim arkadaşlarından gizlice çaldığı eşyaları ilk geri koyduğu an aklına geliyordu.

İğneye yemi taktıktan sonra oltayı denize attı. Derin nefes aldı. Tarif edemediği, rahatlama haz karışımı o duygu her yanını sardı. Damağındaki kancanın acısı biraz hafifledi. Damağındaki sızıyı bir süreliğine ortadan kaldıracak mutat alışkanlığı üzerine cep telefonunu eline alarak bu kez sosyal medyadaki balığı aramaya koyuldu. Tivitırı açtı. Ekranı yukarı doğru kaydırmaya başladı. O ekranı kaydırırken denizin altında bir balık zokaya yaklaştı. Başparmağı ekranda durdu. Balık zokanın çevresinde bir daire çizdi. Tivitini okuduğu kadının sayfasına gitti. Balık oltadaki yeme güvenemedi ama karnı açtı. Parmak kadının profil resmine tıkladı. Sonra takip et butonuna kayd. Balık bir daire daha çizdi. Oltadan uzaklaştı. Parmak takip et butonuna basmadı. Sayfadan çıktı. Olta suyun altında beklerken, avlayacağı kadınları sosyal medyadan seçerdi. Instagram kullanmayı pek sevmezdi. Tivitırı tercih ederdi. Kurduğu cümlelerden yola çıkarak karakter analizi yaptığı kadınları, çok iyi tanıdığı balık türlerine benzetirdi. İğneye yem takıp oltayı denize atma titizliğinde mesaj kutularına ilk cümleyi yazardı. Balık derisiyle ilgili sayısız ayrıntı öğrenmişti. Derinin çok ve sınırsız renk yelpazesine sahip olduğunu. Cildi parlak ve pürüzsüz kadınları seçmeye başlamıştı bunu öğrendikten sonra. Profil resminde gözleri balık gözüne en fazla benzeyenleri, puslu ve donuk bakanları. Buğulu yüz ifadesi taşıyanları. İnternetteki avını seçerken en çok balıkların dolaşım sistemiyle ilgili bildiklerinden yararlanırdı. Kalbi S biçimindeydi derya kuzusunun. Bunu öğrendiğinden beri ismi S harfiyle başlayan kadınları takibe almıştı. Küçük gözlü balıkların koku alma özelliğinin daha gelişmiş, büyük gözlü balıkların aksine az gelişmiş olduğunu öğrendiği günden beri iri gözlü kadınları avlıyordu. Birçok balığın tat alma duyuları epeyce gelişmiş, kafa ve gövdeye dağılmıştı. Bundan mütevellit yemek yemeğe düşkün ama ince yapılı kadınları gözüne kestiriyordu. Sosyal medyadaki yeni avını hep balık tutarken belirliyordu. Veya bir kadını avlamak istediğinde balık tutkusu depreşiyordu. Takip edilen profili belliydi: Parlak ciltli, puslu bakışlı, iri gözlü, iştahlı ama ince yapılı kadınlar.

Yeni bir balık oltaya yaklaştı. Yemin etrafında dönmeye başladı. Başparmak S. isimli kullanıcının üzerine yaklaştı. Balık oltanın çevresinde dönüyordu. Parmak S.'ye tıkladı. Balık çok açtı. Yemin cazibesine kapıldığında, avcının gözleri de profilin cazibesine kapıldı. S. kadının cildi pırıl pırıl, bakışları pusluydu. Mart ayında doğmuştu. Burcu bile balıktı. Hızla aşağıdaki iletilere kayd. Parmak. Denizleri çok seviyordu S. Kadın. En sevdiği yemek balıktı. Yemek sitelerine bolca beğeni tıklamıştı. İncecikti. Görünüşü dingin, tivitleri

hırçındı. Çoğunu gece atmıştı. Öfke yüklü, ısırın tivitler. Narin görünümüne rağmen yırtıcı, geceleri dolaşan Gelincik Balığı'na benziyordu tıpkı S. Kadın. Balığa benzettiği kadınları severdi fakat bundan da çok sevdiği durum, isim verebileceği kadar tipik kadınlarla karşılaşmaktı. S. Kadın artık onun dünyasında Gelincik Balığı'ydı.

Balık tek lokmada yemi yuttuğunda parmak takip et butonuna bastı. Balık çırpınmaya başladığında parmak mavi zarfa tıkladı. Zilin sesiyle telefonu bıraktı. Balığı çekti. Başından tuttu, damağını kancadan kurtarıp kovaya attı. Balık önce kurtulduğunu zanneder, oysa kovada dolanırken her an gücü daha fazla tükenir, ölümlerin en yavaşına maruz kalırdı. Kadınları avlarken tam bu taktiği kullanırdı. Önce damaklarındaki çengeli çıkararak minnettarlık hissiyle kendine bağlar, sonra su dolu bir kovaya atar, yavaşça celladına âşık ederdi onları. Kandan bir nehir ağızlarına boşalırdı. Ne yazmalıydı S. Kadın'a? Uzun zamandır onu takip ettiğini ve ilginç bulduğunu belirten bir mesaj:

“Üzgün Balığı'nı bilir misiniz?”

MÜZEYYEN ÇELİK

Yağmur Katili

“İşte dünyamızı yaşanmaz hale getiren doğurgan bir kadın. Karnındaki canavardan kurtulmak istemedi üstelik.” Bütün sanal ortamlarda, toplu taşıma duraklarında fotoğrafım ve bu cümleler var.

Kocam cezaevinde günlerdir. Üstelik mahkemesi görülmedi. Ne kadar ceza alacağını bilmiyoruz ve ziyaret yasak. İklim suçları diye tanımladıkları maddeleri yönetim hoş görmüyor. Bütün dünyada aynı yasal mantık işliyor. En büyük düşman insan bebekleri ve...

Ben ikinci çocuğa hamile kaldım. Kocamın tek suçu bu. Beni hamile bırakmamalıymış. Gebelik testi satılmıyor. Sadece yönetimin hastanesine gidip test verip hamile olduğunu öğrenebilirsin ve tabii ki yönetim sonucu bizden önce öğrenir. Yüksek Beta HCG değeri kocamla yollarımızı ayırdı. Sonuç çıkar çıkmaz iş yerinden alıp tutukladılar onu. Çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Nasıl hamile kaldım onu da anlayamadım. Hormon ve yumurtlama kontrollerimi zamanında yaptırıp iğnelerimi olmuştum oysa.

Doğan her yeni insanın bir başkasının besinini, suyunu, oksijenini elinden aldığına inanıyor herkes. Eski romanlardan, hikâyelerden okuyoruz nasip gibi kavramları. Kadim kültür ve gelenekler anılmıyor artık. Uzaydan da umduğunu bulamadı büyük konfederasyonlar. Onca araştırmaya ve ayrılan kaynağa rağmen ne Mars'ta suya ne de başka bir gezegende yaşam formlarına rastladılar. İnsanın yaşayabileceği tek gezegen hâlâ Dünya. Bu yüzden de dünyanın geleceği için en büyük tehlike insan kabul ediliyor. Üreme kısıtlaması getirildi. Aşk hâlâ yaşıyor ama âşık olduğun kişiyle kavuşmak artık yasak. Evlenmeden önce el ve ayak bileklerimize birer lovemeter takılıyor. Yan yana geldiğimizde değişen kan basıncımız, hormonlarımızdaki inişler çıkışlar ölçülüyor. Aşkla çoğalmayı zapt edemeyecekleri için âşık olup da evlenmenin önüne türlü engeller koydular bu şekilde. Kazara birbirlerine âşık olan çiftlerin isimleri, soy isimleri ve yaşam merkezleri, kodları değiştiriliyor.

Aşksız evlenenlerin de gen taraması sonucu mükemmel eşleşme sağla-

yanlara tek çocuk yapma hakkı veriliyor. Üreme kontrol altına alındığı zaman, dünyanın kaynaklarının kalan insanlığa yeteceğini düşünüyorlar. Sanayi hız kesmeden devam ediyor ama. Zenginler daha lüks yaşasın diye yeni sanayi sistemleri doğdu. Daha lüks daha lüks daha lüks evler ve arabalar ve yaşam araç gereçleri var. Sanayi sahiplerinin tatlı su kullanım hakları bile sınırsız inanabiliyor musunuz?

Biz diğer insanlarsa aşksız evleniyoruz ve şansımız yaver gider de aşkla tanışsak mutlu yaşayabiliyoruz ancak. Diğerlerinin durumu zaten içler acısı. Yönetimin eşleştirdiği çiftler eğer iyi anlaşılmazlarsa ömür boyu bu şekilde yaşamak zorundalar. Boşandıktan sonra tekrar evlenmek isteyenlere üreme hakkı verilmiyor. Bu yüzden intihara sürükleniyor insanlar ve yönetimler bundan oldukça memnun. Neticede bir iklim, bulut, yağmur düşmanı ortadan kalkmış oluyor.

Kalan ormanlarda zaman zaman yine yangınlar çıkıyor. Ülkelerin sınırları ve denize mesafeleri çok değişti. Rusya sıcak denizlere inmeye çalışmıyor çünkü Karadeniz artık sıcak deniz. Tropikal özellikler göstermeye başladı. Eski tarih kitaplarında Rusya Akdeniz'e inmeye çalışıyormuş, dünyayı birbirine katmış bu yüzden. Akdeniz şimdi kendi tuzundan yok olmak üzere. Büyük bir tuz denizi sanki. Yağmur yağdırılan mevsimlerde denize benziyormuş ama yazın yine tuz denizine dönüyormuş. Afrika'da yaşayan insan kalmadı. Güney Afrika dışında başka yaşam platformu yok artık. Kutsal kitaplarda bahsi geçen Nil nehri bir dere gibi incecik akıyormuş.

Bütün bunların sebebinin insan nüfusunun kontrolsüz artışı olduğunu düşünen yönetimler de üreme kontrol yöntemleriyle dünyanın sona giden yolunu kendilerince yavaşlatmak için çareler arıyorlar.

Medeniyet için insana ihtiyaç vardı. Pek çok hizmet için de hâlâ insana ihtiyaç vardı ama onların hizmetine yetecek kadar insana ihtiyaç vardı. Fazlasını istemiyorlardı.

O istemediklerinden bir tanesi ise her geçen gün içimde büyüyordu.

Kocam cezaevindeydi. Ona ulaşamıyor, onunla görüşemiyor ne yapacağımı da bilmiyordum. Yalnızdım, üzgündüm. Vücudum yeni hormonlarıma alışamamıştı ve sürekli ağlıyordum.

Bir gün kapım çaldı.

Üreme poliseriydi gelenler. Beni muayene edeceklerini söylediler. Hakıkımda rapor tutacaklarmış. Dünyada gelişen teknolojilere rağmen sağlıklı bebeklerin dünyaya gelmesine ne yaptılarsa engel olamadılar çünkü. Eğer bebek altıncı haftayı doldurmadan engelli olduğu anlaşılırsa zorunlu kürtajla bebeği alıyorlardı. Beni de bu yüzden muayeneye gelmişlerdi. Kanepeye uzandım. Biri kolumdan kan aldı. Diğeri görüntüleme çantasını çıkardı. Kan

tahlili sonucu birkaç dakika içinde çıktı. Tiroit hormonlarımda bozulma vardı. Bu durum bebeği alma konusunda onları ümitlendirse de ultrason sonuçları bebeğin gayet sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Fetüsü hareket etmeye zorlayıp her yerine baktılar. Hiçbir sorun yoktu. Kalbi de pıt pıt atıyordu. Bu durum canlarını sıktı. Aralarında konuştular:

“Hamilelikte tiroit değerleri değişebilir. Annenin yapay tiroit hormonu almasıyla durum düzeltilebilir. Hormon ilacını akşam göndeririz. Sabah aç karna al. İki saat sonra beslen.”

“Bu yağmur katilinden kurtulmak istiyor musunuz?”

Ne?

“Bebekten kurtulmak diyorum. Alalım mı bu iklim düşmanını. Medeniyetimizin katili bunlar. Karbon ayak izini şimdiden hesaplasak dünyanın sonunu getirir. Senin gibi bin kadın doğurursa hepimiz aç, susuz, nefessiz kalırız. Ormanlar yanar ve kalan denizler de buhar olur havaya karışır.”

Hayır, bu bebeği doğuracağım.

“Sonuçlarına katlanırsın o zaman!”

Bir şey diyemedim. Bu durumun sonuçlarından biri kocamın cezaevinde bir süre daha kalması ve bu mahalleden kötü bir mahalleye taşınma zorunluluğuydu. O mahallelerde büyük sosyal sorunlar vardı ve hükûmetler oralarla pek ilgilenmezlerdi. Onların kendi şehirlerine girmemeleri yeterliydi. Hepsini içeride birbirlerini öldürseler kimsenin umurunda olmazdı.

Evet. Bu bebeği doğuracağım. Bu bebek benim. O heyecanla atan minik kalbini öldüremem. Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsunuz?

Zalim mi?

“Dünya ölüyor kadın!”

“Hepimizin yaşam imkânları bitiyor!”

“Yüce Efendi uçağına jet yakıtı bulamıyor sizin yüzünüzden. Dünyanın kaynaklarını bitirdi senin gibi doğurgan kadınlar. Kaç senedir yeni araba üretilmedi biliyor musun? Tatlı su kaynaklarını içip bitirdiniz Yüce Efendi'nin torunu hâlâ yeni bir arabaya binemedi. Babasının eski arabasını sürüyor. İşte karnında bir iklim katili daha büyütüyorsun. Sonra onu emzireceksin ve su ihtiyacın artacak. Büyüdükçe o da su içecek, yıkanacak, gıda tüketecek. Bi bitmediniz akılsız üreme meraklıları! Yağmur katilisiniz!”

Üreme polisleri söylene söylene raporlarını yazıp çıktılar. Kapıdan çıkarken iri olan polis: “Kararın değişirse merkeze gel karnındaki şeyi alalım. Fikrin değişmezse iki ay içinde bu evi terk et. Üreyenlerin bu bölgede yeri yok,” diye ekledi.

Bebeğimi aldırılmazdım. Onu şimdiden çok sevmiştim. Her şeye göğüs germeye hazırdım.

Eşyalarımı toplamaya başlasam iyi olacaktı. Birinci çocuğumun mevcut okulundan kaydını sildirmem gerektiğini emreden de bir mesaj almıştım. O da artık kötü bölgedeki okula gidecekti. Bizi tamamen gözden çıkardıkları için eşimi de salıvereceklerine dair ümitlerim artıyordu.

Ben taşınma telaşına düşmüşken yağmurlu günlere girdiğimiz için sokağa çıkma yasaklarının başladığına dair genel uyarı yapıldı. Yağmur yağdırmak için bulut ve şimşek bombası kullandıklarından durumun hesap edilemeyen sonuçlarından insanları korumak için o günlerde sokağa çıkma kısıtlaması uygulanıyordu. Bu konuda kurallar çok katıydı.

Yağmur ve şimşek bombaları atılmadan sirenler çalardı. Bizler yağmur başlayana kadar sığınaklarda olurduk. Yağmur başladı mı sirenler kesilir ve evlerimizin yaşam alanlarına çıkar, su depolarının suyla dolmasını beklerdik. Su depoları yeterli doluluğa ulaşırsa hayat yavaş yavaş normale dönerdi ama ortaya çıkan iyon dengesizliği psikolojimizi alt üst ederdi. Cinnet ve intiharlar bu dönemlerde artardı.

Yağmur bombaları sonucu göç yolundaki binlerce kuş ölür yollara saçılırdı. Bazense ne kadar bomba atsalar da yağmur asla yağmazdı. Buna rağmen tabiatla başa çıkabileceklerine dair inançlarını yitirmezler, evrende tek güç olarak kendi üst akıllarının olduğuna iman ederlerdi. Bombalar sonucu yağış olmamasının sebebi de onlara göre yine insanlardı. Bizim aldığımız fazladan nefes oksijen israfıydı ve vücut ısılarımız havanın ayarını bozuyordu.

Bizim taşınma günlerinde sayısız yağmur ve şimşek bombası attılar. Sokağa çıkma yasağı günlerce sürdü. İstenilen miktarda yağmur yağdıramadılar. Bunu dilemeyen başka bir güç vardı bunu biliyorlar ama kabul ettiklerinde çağa aykırı düşmekten korktukları için bilimsel yalanlara sığınıyorlardı.

Kısıtlama günleri bitince ben ve birinci çocuğum taşınmaya hazırdık. Garip bir huzur hissediyordum. Elbette bundan sonraki yaşamımız şimdiki gibi konforlu olmayacaktı. Buna rağmen huzurlu hissetmemi de çağın sevmediği ama varlığını derinden hissettiğim o inanca borçluydum. Bundan emindim. Kötü bölge öncelikle bize bir derece de olsa özgürlük getirecekti. Ayrıca orada yaşayanlar da insandı, android değillerdi neticede. Daha fazla insanlardı belki de. Konuşarak, anlaşarak halledilmeyecek mesele yoktur değil mi? Orada daha mutlu olacağıma emindim. Çocuklarım başka çocuklarla birlikte büyüyecekti. Tek başımıza iki katlı, bahçeli, akıllı bir evde değil de binlerce ailenin yaşadığı apartman dairesinde oturacaktık o kadar.

Taşınma gerçekleşti. Evimiz güzeldi. Karnım büyüyordu. Bebek içimde balık gibi yüzüyordu. Yeniden anne olacaktım, bu çok güzeldi. Dünyaya daha duygusal bakıyordum ve kocamı özlüyordum. Bu yükün altından yalnız kalk-

mama imkân yoktu. Günler geçtikçe bebeğimi doğurma kararı aldığım için daha da mutlu oluyor, büyüyen, sertleşen göğüslerim kendime güvenimi artırıyor. Bu durum bebeğimi kendi sağlıklı sütümle besleyebileceğime dair bir mesaj veriyordu çünkü. Bebek içimde kıpır kıpırdı. Doğum pozisyonuna da gelmişti. Başı doğum kanalındaydı. Mesaneme binen yükten bunu anlıyordum. Doğum hazırlıklarını da tamamlamışken kocam eve döndü. Salıvermişlerdi. Cezasının üçte birini zaten yatmıştı. Bizi bölgelerinden sorunsuz bir şekilde kovdukları için içeride onu beslemeleri için bir sebep kalmamıştı.

Çok mutluydum. Gerçekten dilediğim şeyleri duyan biri vardı ve bana büyük bir yardımda bulunmuştu. Bu imkânsızlıklar içinde kendimi daha özgür ve huzurlu hissediyordum.

Doğumlar evde yapılıyordu. Aksi durumlar olursa da hastaneler vardı. Zengin bölgede olsak sağlık hizmetlerinin büyük çoğunluğu evde yapılıyordu.

İlk çocuğum da kardeşi doğacağı için heyecanlıydı. Eski bölgemizde kimsenin kardeşi yoktu ve babasıyla benim de kardeşimiz olmadığı için kardeşliğe dair hiçbir kültüre sahip değildi. Onun doğar doğmaz kendisiyle oynayacağını düşünüyor, bunun için biraz beklemesi gerektiğini söylediğimde bana kızıyordu.

Kocam cezaevinden çok sağlıklı gelmedi. Zorla çeşitli hormon ilaçları içirildiğini söyledi. Herkese bu ilaçların çarpıntı yaptığını, sersemlik ve unutkanlık yaptığını üstelik de aylardır sakallarının çıkmadığını anlatıp duruyordu. Gerçekten geldi geleli hiç tıraş olmamıştı. Kendisini bir erkek gibi hissetmediğini de söylüyordu. Onu pencereden bakarken, banyo yaparken ağlar halde buluyordum. Ona ne yapıldığına dair bir tetkik de yaptıramazdık. Bunu karşılayacak herhangi bir sigortamız yoktu artık. Yaşamak istiyorduk. Annem zengin bölgeden bazı gıda takviyeleri göndermişti. Onlarla idare ediyorduk.

Bir akşam sancım başladı, suyum geldi. Hastaneye gitmemiz gerekti. Süreç daha önce yaşadığım süreçten daha zor ilerliyordu. Hastanede beni muayene edip derhal sezaryene aldılar. Bebeğin kalp atışları zayıflamış. Ona bir şey olacak diye çok korkmuştum. Zengin bölgede sezaryen doğum da yasaktı. Bu kolaylığın üremenin önünü açacağını düşünüyorlardı. Normal doğum da ürkünç gösteriliyor, doğumda ölenlerle ilgili olur olmaz dedikodular çıkarılıyordu.

Sezaryen narkozundan ayıldığımda bebeğimi sordum. O ilk ağlama sesini duymak ilk nefesini hissetmek istiyordum. Bir kadının dünyada en mutlu hissettiği iki andan en değerli olanı inanın bana budur. Diğeri de bir erkeğe aşkla bağlanmaktır.

Bebeğimi getirdiler. Pespembe, sıcacık bir kız bebek. Üç buçuk kilo dedi

hemşire. Boyu elli iki santimetre. Adı ne olacak dediler? Yağmur dedim.

Yağmur katiliniz diye hapsedildiğimiz bu yerde ne ümitli bir isim?

Yağmur iştahla ve arzuyla göğsüme yapıştı. Bir canlıyı besleyebilmek ona can verebilmek kadınlara verilmiş en büyük ayrıcalık bunu anladım. Yeniden bu mutluluğu yaşamış azıcık insandan biriydim üstelik. Sevincimi, içimin içime sığmamasını açıklayabileceğim kelimelerim yoktu. Odada kundaktaki pembe sevincime bakarken odaya paldır küldür üreme polisleri girdi.

Ne olduğunu anlamadım. Kucağımdan söküp aldılar yavrumu. Kalkıp peşlerinden koşamadım. Ağlıyordum. Ben ağladıkça sütlerim süzülüyordu. Bebeğimin kursağına gitmesi gereken sütleri pijamam emiyordu. Çiğliklar atarak ağlayıp sürünerek yere düştüm.

Odaya bir çalışan girdi. Sabırlı ol gelecekler dedi. Sabredemiyordum. Beni yatağa geri çıkardılar. Saatlerce ağladım. Gece yarısına yakın aynı polisler içeri girdi. Birinin kucağında Yağmur'um vardı. Sakince kucağıma verdi bebeğimi. Hemen emzirdim ve onlara bunu neden yaptıklarını sordum. Cevap vermeleri için yalvardım.

Uzatma kadın! Yüce Efendi yirmi beş senedir kız bebek görmemiş. Merak etti. Sevmek, koklamak istedi. Götürdük sevdi, getirdik. Bu kadar! Al işte.

Nefes alıp verirken göğüs kafesim şişip şişip iniyordu. Canım sanki ağızımdan çıkacaktı. Odadan çıkıp gittiler. Bebeğime sarıldım sarıldım sarıldım.

Kıyamet de kopmadı ki!